

„Chemati să fiți sfinți” - Contururi biblice și teologice ale sfințeniei

În urarea pe care le-o adresează creștinilor din Roma, Sfântul Apostol Pavel îi numește pe aceștia „*preaiubiți ai lui Dumnezeu, chemați să fie sfinți*” (Romani 1:4). Sfințenia este nu doar una dintre cele mai importante teme biblice, de o mare însemnătate pentru toți creștinii, ci și o preocupare de seamă pentru mișcarea pentecostală și, implicit, spiritualitatea pentecostală.

Dorim ca prin intermediul acestui text (care reprezintă o variantă abreviată și adaptată a unei prelegeri ținute la Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în iarna lui 2020, în cadrul unei conferințe științifice), să punem la dispoziția cititorilor revistei noastre o privire de ansamblu asupra principalelor sensuri ale sfințeniei, pe baza terminologiei biblice, însoțind această prezentare cu câteva considerații de ordin teologic și practic.

Terminologie biblică

Conceptul de sfințenie în Vechiul Testament

În Vechiul Testament noțiunea de sfințenie este redată prin intermediul cuvântului *שִׁדְדָּה* (qadoș) și familia sa lexicală, care are ca sens principal „a fi sfânt, despărțit de uzul obișnuit”.

În stadiul de început al unei limbi, al unei culturi sau al religiei unui popor, un cuvânt poate avea o anumită conotație, diferită de înțelesul său ulterior. Care a fost sensul exact al noțiunii de qadoș la evrei – și în culturile semite, în general – nu putem ști. Cu toate acestea, analizând atent modul în care termenul qadoș este folosit în scrierile veterotestamentare, specialiștii au sugerat două variante de sens: Prima variantă se bazează pe studiul cuvântului babilonian *quddushu*, echivalentul termenului *ellu*, care înseamnă „luminos”, „pur” sau „clar”. Această variantă este susținută de mai mulți specialiști, printre care și Wilhelm Gesenius și Heinrich Zimmern. Și Theodorus Vriezen este de părere că „cel mai plauzibil înțeles pare să fie strălucitor, astfel încât oamenii să nu îl poată privi.” A doua variantă – „străpungere”, „tăiere”, „separare” – se bucură de susținerea celor mai mulți cercetători. Walther Eichbrodt, spre exemplu, e de părere că qadoș, „cu privire la care nu prea mai sunt multe de descoperit din punct de vedere

etimologic”, „este probabil un derivat al cuvântului *qad* (a tăia) și indică „ceea ce este demarcat, separat sau retras din uzul obișnuit”. La rândul său, James Muilenburg spune că „înțelesul elementar al cuvântului pare să fie acela de „separare”.

Qadoș este, de obicei, folosit pentru a descrie un atribut al lui Dumnezeu. Titlul „Sfântul lui Israel” poate fi găsit în cele mai multe scrieri ale Vechiului Testament, dar mai cu seamă în profețiile lui Isaia (1:4; 5:19; 24; 10:20; 12:6; 17:7; 29:19; 30:11, 12, 15; 31:1; 37:23; etc.).

Prin întrebuițarea termenului qadoș, Isaia crează un puternic contrast între păcătoșenia generației sale și perfecțiunea morală a lui Dumnezeu (Is. 30:11) și descrie despărțirea totală a lui Dumnezeu de rău (Is. 17:7). Dumnezeu este sfânt și El își cheamă poporul să fie sfânt, oferindu-se pe Sine ca standard al sfințeniei (Lev. 19:2). Fiindcă Dumnezeu este sfânt, El este liber de imperfecțiuni morale și de slăbiciuni specifice ființelor umane (Osea 11:9), motiv pentru care El poate rămâne veșnic credincios promisiunilor Sale (Ps. 22:3-5). Sfințenia caracterului lui Dumnezeu reprezintă temeiul speranței lui Habacuc, că poporul lui nu va pieri (Hab. 1:12).

William Mounce consideră că „distincția dintre sacru și profan constituie baza aspectelor etice ale conceptului de sfințenie”. Fiindcă Dumnezeu este sfânt, evreii nu îl pot sluji câtă vreme persistă în practicile lor idolatre (Ios. 24:19). Ei trebuie să se separe de tot ceea ce este nesfânt (Levitic 11:44-45; Deut. 14:21), impunându-li-se, de asemenea, să nu se dedea la practicile altor popoare (Lev. 19:2; Lev. 20:7; Num. 15:40). Chemarea lor la sfințenie se datorează faptului că ei au devenit „proprietatea” lui Dumnezeu, în virtutea faptului că El i-a „pus de o parte” dintre toate popoarele (Lev. 20:26; Deut. 7:6; 14:2; 26:19).

De departe, cele mai multe ocurențe ale familiei lexicale a cuvântului *שִׁדְדָּה* se găsesc în legislația preotească a Vechiului Testament (Exod 25 – Num. 10; Ezech. 40 – 48). În aceste texte, tot ceea ce aparține sferei cultice este sfânt, inclusiv dimensiunile spațiului (Templul) și timpului (ex. praznicele, Sărbătorile, Lunile noi, sabbatele, anul jubiliar), obiectele (ex. mobilierul din Templu,

Pastor drd. Ciprian Gheorghe-Luca
Director Liceul Teologic Pentecostal
„Emanuel”, București

„Voi să vă sfințiți și să fiți sfinți, căci Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.”
(Leviticul 20.7)

(click aici pentru continuare)